

ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ
ΣΤΗ ΣΚΑΛΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΜΟΥ

Ζοφερός ἐγκέφαλος,
τό πελώριο σφουγγαρένιο κοράλι,
ἀναπαιμένο μές στό κεφάλι σου,
γυμνωμένες γυναίκες ἀστράφτουν μέσα του,
κινούμενες,
καταγράφοντας μές στό σπήλαιο τίς φαντασιώσεις σου—
τήν μιζουτιέρα πού μέσα της χώνεις ὡς τούς ἀγκῶνες τά χέρια σου
ἐνῶ πέτρες κι ἀγκράφες καί καρφίτσες χαράζουν καί ζύνουν τό δέρμα σου·
τήν ἀιμορραγία σου
καί τήν εὐτυχία σου ἀπ' τή σκισμένη σάρκα.
Δέν ξέρω τί ἔκανες
ἤ τί ἤθελες νά κάνεις,
σκαρφαλώνοντας στόν τοῖχο,
γλιστρώντας πάνω στή σκάλα κινδύνου.
στημένος στό παράθυρο
παρατηρώντας με· οὔτε μποροῦσα νά σταματήσω γιά νά σκεφτῶ ἤ
νά ἐρευνήσω. Ἡ κραυγή
τ' ἀφήνει ὄλ' αὐτά νά χαθοῦν. Κάνει τό σῶμα σου νά χαθεῖ ἀπ' τά μάτια μου,
τό γκρεμίζει—ἕνα σαπουνοκιβώτιο ἀπ' τή μαρκίτσα—
καί πῶς ἤ ἀπό ποῦ ἦρθες
δέ μ' ἐνδιαφέρει: δέ θέλω νά ξέρω.

Ἡδονοβλεψία,

πόσο περιορισμένες οἱ ἔρευνες σου ἔγιναν. Πόσο
μακριά ἀπ' τήν ἱκανοποίηση.
Θέλεις νά μάθεις τί βρίσκεται μέσα σέ μιά γυναίκα—
κάτω ἀπ' τά ρούχα της·
θέλεις νά μάθεις περισσότερα ἀπ' ὅσα αὐτή θέλει νά πει;
θέλεις νά μάθεις πῶς εἶναι συνδεδεμένη,
πῶς ἀιμορραγεῖ,
πῶς σέρνεται μές στό παρελθόν σου;

Κοιτάξεις σέ λάθος παράθυρο· κι ἐλπίζω
νά τρώμαζες ἀπ' ὄ,τι εἶδες,
ἐλπίζω νά ξέρεις πῶς μερικές γυναίκες εἶναι νεκρές
ἀπ' τό κεφάλι καί κάτω.
Ἐλπίζω νά ξέρεις μέ τί ὁ θάνατος στήν ἐξωτερική ἐμφάνιση
μοιάζει
τόρα.

Ἐλπίζω νά τό ἴδες αὐτό καί νά τρώμαζες.

Ἐλπίζω νά προειδοποιήθηκες πῶς ὁ θάνατος κυλᾷ ἀπ' τή μιά ἄκρη ὡς τήν ἄλλη.

Ἐλπίζω πῶς ποτέ δέ θά ξεχάσεις

τόν τρόπο πού μᾶς κρατᾷ ὄλους μές στήν παλάμη τοῦ χεριοῦ του.

Τά δάχτυλα πέφτουν ἕνα ἕνα.

Τό χέρι παραλύει καί σωριάζεται.

Ποῦ βρισκόμαστε ὅταν τό χέρι σωριάζεται;

Πελώριο σφουγγαρένιο κοράλι
καθισμένο στήν κορφή τοῦ κεφαλιοῦ σου
ξεραίνεται

πήξει
τσακίζεται τέλος καθώς τό χῶμα ξεκαθαρίζει
καί μᾶς ἐνταφιάζει ὄλους.

ΕΙΚΟΝΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΗ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΑ

Ἐνα κορίτσι κάθεται σ' ἕνα μαῦρο-δωμάτιο.

Εἶναι τόσο ὠραῖο

πού τὰ δαμάσκηνα ἔχουν πέσει ἀπ' τὰ δέντρα ἔξω.

Παγωμένοι ἄνεμοι φυσοῦνε χῆνες

μέσ στά μαλλιά του.

Τό δωμάτιο εἶναι μαῦρο,

ὅμως οἱ χῆνες περιφέρονται ἐκεῖ,

μπαίνοντας μέσ στό μυαλό του

κι ἀποκλείοντας τό δωμάτιο

μέσ στό μαῦρο μυστικό του.

Δέν εἶναι μόνο, γιατί ὑπάρχει ὁ ἦχος

ἑκατο φτεροκοπημάτων,

κι ἀπ' τό φρούτο πού σαπίζει μέσ στή σκούρα γῆ

ἢ μυροδιά ἐνός παρελθόντος χρόνου.

Ἐνα κορίτσι κάθεται σ' ἕνα φανταστικό δωμάτιο

χτενίζοντας τὰ φανταστικά μαλλιά του.

Τὰ φτεροκοπήματα τῶν χηνῶν

ρίζαν τὰ δαμάσκηνα

ἀπ' τὰ δέντρα ἔξω,

κι ὁ ἄνεμος τὰ πάγωσε ὅλα

μόνο καί μόνο γιά νά φυλάξει τό κορίτσι μέσ στό μαῦρο δωμάτιο

Ἐκεῖ χτενίζοντας τὰ

φανταστικά παγερά μαλλιά του.

Ἐνα κορίτσι κάθεται σέ μίαν εἰκόνα

μέ τό φόντο ζωγραφισμένο βαρῦ μαῦρο

καί χτενίζει τὰ μαλλιά του.

Εἶναι τόσο ὠραῖο πού ὁ ἄνεμος ἔκοψε δαμάσκηνα

καί σκόρπισε χῆνες.

Ἐ χειμῶνας ἔφτασε.

Ἐ ἦχος τῶν φτεροκοπημάτων εἶναι τόσο δυνατός πού δέν ἀκούω

τίποτα

ἔτσι πού πρέπει ν' ἀτενίζω μόνο ἔξω ἀπ' τήν εἰκόνα

καί νά συνεχίζω νά χτενίζω τὰ μαῦρα

φανταστικά μαλλιά μου.

